Οι διανοητικές ρίζες της Κατασκοπευτικής Τεχνολογίας

του Geoff Shullenberger

μετάφραση: Μιχάλης Κούλουθρος, Στέφανος Μπατσής

Η σύμβαση-φάντασμα μεταξύ του ελληνικού δημοσίου και της αμφιλεγόμενης εταιρείας τεχνολογίας Palantir είναι η είδηση της εβδομάδας. Η Palantir, ένας τεχνολογικός κολοσσός με κύρια πελατεία το στρατιωτικό σύμπλεγμα και τις υπηρεσίες πληροφοριών των μεγάλων δυτικών κρατών, έχει τεθεί πολλάκις στο μικροσκόπιο ακτιβιστών, ερευνητών και στοχαστών για τον σκιώδη -αλλά κεντρικό- της ρόλο στη στερέωση αυτού που σχηματικά ονομάστηκε "κατασκοπευτικός καπιταλισμός". Για την ιστορική της διαδρομή, τις διασυνδέσεις και τις επιχειρηματικές τις επιλογές, τους κινδύνους που θέτει για τους δημοκρατικούς θεσμούς όπως τους γνωρίζουμε, και πλέον για τη διείσδυσή της στην Ελλάδα, έχουν γραφτεί πολλά και αξιόλογα. Εμείς επιλέγουμε να στρέψουμε τη ματιά κάπου αλλού. Μεταφράζουμε ένα ιδιαιτέρως ερεθιστικό κείμενο για το διανοητικό υπόβαθρο των συνιδρυτών της Palantir, Alex Karp και Peter Thiel. Το κείμενο, με τα δυνατά και τ' αδύνατά του σημεία, κατορθώνει αφενός να φωτίσει -έστω ημιτελώς- το πώς συγκροτείται το σκεπτικό και η κουλτούρα πίσω από την Palantir κι αφετέρου να μας θυμίσει πως ο εχθρός δεν είναι μόνο ωμή κυριαρχία, ετερονομία και χρήματα. Όλα αυτά είναι κομμάτια του μίγματος, αλλά πάντοτε υπάρχει και κάτι παραπάνω που μένει να ερευνηθεί και να αναδειχθεί ώστε η εξουσία να γίνει κατανοητή στην πραγματική της διάσταση.

> *Το φιλοσοφικό υπόβαθρο του Διευθύνοντος Συμβούλου Τεχνολογίας της Palantir, Alex Karp, και του συνιδρυτή της Peter Thiel, προσφέρει μια αναπάντεχη εικόνα της νοοτροπίας που καθοδηγεί την εταιρεία.*

Πριν από λίγο καιρό, απάντησα σ’ ένα tweet που κυκλοφορούσε ευρέως:

> *Peter Thiel was inspired to create Palantir in part by studying with René Girard, and reading Carl Schmitt and Leo Strauss. https://t.co/1kd8qxGF2K*
>
> *— Geoff Shullenberger (@daily_barbarian) May 12, 2020*

Η απάντησή μου ήταν πολύ λιγότερο δημοφιλής (374 likes) από το αρχικό tweet (6.5 χιλιάδες likes), παρ’ όλο που ήταν προφανώς πιο σωστή. Ξεκάθαρα, οι άνθρωποι του twitter προτιμούν πιο ανακουφιστικές αφηγήσεις σχετικά με τις ανθρωπιστικές επιστήμες. Μολαταύτα, η εξερεύνηση της συνεισφοράς τους στη δημιουργία του γιγαντιαίου μηχανισμού επιτήρησης, μέσα στον οποίο υπάρχουμε, οφείλει να συνεχιστεί.

Η εταιρεία Palantir Technologies, λιγότερο διάσημη από την Paypal, το Facebook ή άλλες εταιρείες σχετιζόμενες με τον Thiel, μα εξίσου αξιοσημείωτη με αυτές, έχει πάρει το όνομά της από τις «πέτρες που βλέπουν» στον *Άρχοντα των Δαχτυλιδιών* του Τόλκιν. Ειδικεύεται στην ανάλυση μεγαδεδομένων (big data) και συμβάλλεται με υπηρεσίες άμυνας και μυστικών πληροφοριών σε εγχειρήματα ψηφιακής επιτήρησης. Παρατίθεται συχνά ως η πηγή της πληροφορίας που επέτρεψε στις Ηνωμένες Πολιτείες να βρουν τον Οσάμα Μπιν Λάντεν.

Ένα ισχυρό αποδεικτικό στοιχείο για τον ισχυρισμό μου, ότι το υπόβαθρο του Thiel στις ανθρωπιστικές σπουδές συνέβαλε στη δημιουργία της Palantir, αποτελεί το δοκίμιό του «Η Στραουσιανή Στιγμή», που πρωτοπαρουσιάστηκε ως συμβολή σε συνέδριο το 2004 κι έπειτα δημοσιεύθηκε το 2007 στον τόμο *Πολιτική και Αποκάλυψη*. Ο Thiel ίδρυσε την Palantir το 2003-4, επομένως το δοκίμιο γράφτηκε ακριβώς σ’ εκείνη την περίοδο της καριέρας του, όπου έστηνε την εταιρεία.

Ο τίτλος του δοκιμίου μας λέει απερίφραστα πώς αντιλαμβανόταν

την ιστορική στιγμή των αρχών του 2000• σαν «τη Στραουσιανή στιγμή», δηλαδή μια στιγμή που μπορεί να προσεγγιστεί καλύτερα μέσω των ιδεών του Λίο Στράους. Αυτή ήταν φυσικά η στιγμή μετά την 11η Σεπτεμβρίου και, σύμφωνα με τον Thiel, το γεγονός αυτό είχε «θέσει υπό αμφισβήτηση […] ολόκληρο το πολιτικό και στρατιωτικό πλαίσιο του 19ου και του 20ού αιώνα και, στην πραγματικότητα, της νεωτερικής εποχής». Το δοκίμιο προσφέρει μια εμβριθή κριτική του προοδευτικού διεθνισμού ως ενός αφελούς και παρωχημένου πλαισίου ασφαλείας. Για τον Thiel, η 11η Σεπτεμβρίου έκανε κομμάτια τη μακροχρόνια υπόθεση πως η ενσωμάτωση εντός της παγκόσμιας αγοράς θα έφερνε την ειρήνη και τη συνεργασία ανάμεσα στα έθνη. Η τελευταία αυτή πεποίθηση ήταν βασισμένη σ’ ένα απλοϊκό μοντέλο του homo economicus, το οποίο με τεχνητό τρόπο έβαζε σε παρένθεση τα βίαια πάθη και τις φανατικές δεσμεύσεις, που κινητοποιούν στην πραγματικότητα την ανθρώπινη συμπεριφορά. Σύμφωνα με τον Thiel, η 11η Σεπτεμβρίου ήταν μια φιλοσοφική πρόκληση, ώστε να αναλογιστούμε εκ νέου εικασίες σχετικά με τη ανθρώπινη φύση.

Από τον Στράους, ο Thiel παίρνει την ιδέα πως «ακόμη και στα πιο φιλελεύθερα και ανοιχτόμυαλα καθεστώτα υπάρχουν ορισμένες βαθιά προβληματικές αλήθειες». Μεταξύ αυτών είναι οι σκοτεινές αλήθειες σχετικά με τη βία και το κράτος. Ο Thiel παραθέτει τον ισχυρισμό του Στράους ότι «δεν μπορεί να υπάρξει μια σπουδαία κι ένδοξη κοινωνία χωρίς το ανάλογο της δολοφονίας του Ρέμου από τον αδερφό του Ρωμύλο». Συνάγει από τον Στράους πως ο φιλελεύθερος μύθος του διαφωτισμένου ατομικού συμφέροντος του homo economicus ως βάση της παγκόσμιας αρμονίας ήταν πάντοτε μόνο αυτό: ένας μύθος. Υπήρχε πάντα μια σκοτεινή, βίαιη πλευρά στο αμερικανικό και παγκόσμιο φιλελεύθερο σχέδιο, την οποία οι σοφότεροι παρατηρητές (του Στράους συμπεριλαμβανομένου) αντιλήφθηκαν, αλλά απέφυγαν να συζητήσουν πολύ ανοιχτά.

Ένα από τα πιο αποκαλυπτικά αποσπάσματα του δοκιμίου αφορά ακριβώς το είδος της επιχειρηματικότητας, στην οποία εισερχόταν ο Thiel την εποχή που το έγραφε. Στην πραγμάτευσή

του της απωθημένης, σκοτεινότερης πλευράς του αμερικανικού φιλελεύθερου κράτους, παραθέτει τον ισχυρισμό του Στράους σύμφωνα με τον οποίο «και η πιο δίκαιη κοινωνία δεν μπορεί να επιβιώσει χωρίς τις υπηρεσίες πληροφοριών και την κατασκοπία». Ο Thiel συνάγει από τη δήλωση του Στράους πως «αντί των Ηνωμένων Εθνών, που είναι γεμάτα με ατέρμονες και ατελέσφορες κοινοβουλευτικές αντιπαραθέσεις […] θα έπρεπε να σκεφτόμαστε το Έσελον, τη μυστική συνεργασία των υπηρεσιών πληροφοριών του πλανήτη, ως το αποφασιστικό μονοπάτι προς μια πραγματικά παγκόσμια pax Americana».

Επομένως, η Palantir θα μπορούσε να γίνει κατανοητή, βάσει αυτής της ενότητας του δοκιμίου του Thiel, ως εφαρμοσμένος Στραουσιανισμός: μια επιχείρηση που αναγνωρίζει τα βαθιά, επικίνδυνα υπόγεια ρεύματα της ανθρώπινης βίας και τιθασεύει τους σωρούς των δεδομένων που παράγονται στο διαδίκτυο, για να τα επιτηρήσει και να τα ελέγξει.

Ο δεύτερος άνθρωπος-κλειδί της Palantir είναι ο Alex Karp. Όπως και ο Thiel, ο Karp δεν προέρχεται από ένα πρωταρχικά τεχνολογικό υπόβαθρο: και οι δύο έχουν πτυχία νομικής κι ο Karp προχώρησε περισσότερο από τον Thiel στις ανθρωπιστικές του σπουδές, αποκτώντας διδακτορικό δίπλωμα στην κοινωνική θεωρία από το Πανεπιστήμιο Γκαίτε της Φρανκφούρτης. Αποτελεί διαδεδομένο ισχυρισμό πως επιβλέπων στο διδακτορικό του υπήρξε ο διάσημος στοχαστής Γιούργκεν Χάμπερμας, αλλά μια γρήγορη ματιά στη διατριβή του (η οποία είναι διαθέσιμη διαδικτυακά) αποκαλύπτει πως αυτό δεν ισχύει. Η δουλειά του Karp πράγματι συνδέεται με τη σχολή κριτικής θεωρίας της Φρανκφούρτης, με την οποία έχει ταυτιστεί το έργο του Χάμπερμας, υπό τη μορφή, όμως, του δασκάλου του τελευταίου, του Τέοντορ Αντόρνο.

Το πρόσφατο άρθρο της Moira Weigel «Η Palantir πηγαίνει στη σχολή της Φρανκφούρτης» προσφέρει μια λεπτομερή ανάγνωση της διατριβής του Karp, *Επιθετικότητα στον Βιο-Κόσμο*. Αποτελεί μια σύνθετη και τεχνική περιγραφή αυτού που προφανώς είναι ένα πυκνό από θεωρητική άποψη κείμενο, αλλά η Weigel προσφέρει μια χρήσιμη εικόνα για το πώς οι φιλοσοφικές απόψεις του Karp

συγκλίνουν με αυτό που περιγράφω ως «Στραουσιανή» ατζέντα του Thiel για την Palantir. Όπως κι ο Thiel, ο Karp στρέφει κυρίως το ενδιαφέρον του στην καταπιεσμένη βία που απειλεί την ανθρώπινη κοινωνική ζωή, αν και η θεωρητική του συνεισφορά γύρω από αυτή τη θεματική είναι διακριτή.

Η διατριβή του Karp, όπως τη συγκεφαλαιώνει η Weigel, δανείζεται κι αναπτύσσει την κριτική του Αντόρνο απέναντι σε αυτό που αποκαλεί «ιδιόλεκτο» (jargon). Στο στόχαστρο του Αντόρνο είναι η γλώσσα της υπαρξιστικής φιλοσοφίας, ειδικά αυτή του Μάρτιν Χάιντεγκερ. Για τον Αντόρνο, ο Χάιντεγκερ χρησιμοποιεί τη δυσνόητη ορολογία, για την οποία είναι διάσημος -λέξεις όπως το «Dasein»- για να μυστικοποιήσει ιστορικά και πολιτικά αδιέξοδα ως καθολικές καταστάσεις. Όπως επεξηγεί η Weigel την κριτική του Αντόρνο, «ο Χάιντεγκερ μετατρέπει την πραγματική επισφάλεια ανθρώπων που μπορεί να χάσουν ανά πάσα στιγμή τις δουλειές και τα σπίτια τους σε μια καθοριστική συνθήκη του Dasein […] Σ’ αυτό τον βαθμό, το ιδιόλεκτο έχει έναν α-πολιτικό ή ακόμα και αντι-πολιτικό χαρακτήρα: μεταμφιέζει τρέχουσες κι ενδεχόμενες επιπτώσεις της κοινωνικής κυριαρχίας σε αέναα κι αμετάβλητα χαρακτηριστικά της ανθρώπινης ύπαρξης».

Σύμφωνα με τη Weigel, το ενδιαφέρον του Karp (σε αντίθεση με τον Αντόρνο) επικεντρώνεται στη «διερώτηση γύρω από τις ψυχολογικές ανάγκες που εκπληρώνει αυτό το ιδιόλεκτο». Η απάντησή του σε αυτό το ερώτημα βασίζεται σε μια φροϋδική υπόθεση, στην πρωτοκαθεδρία της επιθετικότητας ως εκδήλωσης της ενόρμησης του θανάτου. Ένα βασικό πρόβλημα της κοινωνικής ύπαρξης, από αυτή τη σκοπιά, είναι η ανάγκη ρύθμισης ή/και μετουσίωσης τέτοιων αντικοινωνικών παρορμήσεων προς όφελος της κοινωνικής σταθερότητας. «Ιδιόλεκτα», όπως αυτό στο οποίο ασκεί κριτική ο Αντόρνο, λειτουργούν, σύμφωνα με την επιχειρηματολογία του Karp, ως τρόπος να «εισάγουμε την επιθετικότητα στην κοινωνική ζωή και να της αποδίδουμε κεντρικό ρόλο στην παγίωση μιας ταυτότητας». Η ιδέα φαίνεται να είναι πως το «ιδιόλεκτο», που αποκλείει εκείνους που δεν το

κατανοούν ενώ συγκροτεί μια κοινότητα όσων το κατανοούν, επιτελεί μια εχθρότητα προς την υφιστάμενη κοινωνική τάξη, την ίδια στιγμή που συγκροτεί μια φαντασιακή κοινότητα εκείνων «που το μιλούν και το ακούν». Μ' αυτό τον τρόπο, «επιθυμίες, που αντιβαίνουν στις κοινωνικές νόρμες, εισέρχονται στον ιστό των κοινωνικών σχέσεων […] με τέτοιον τρόπο, ώστε δεν χρειάζεται να κυρωθούν ή να τιμωρηθούν για την παραβίαση των κοινωνικών νορμών».

Υπάρχουν πολλά ακόμη να πει κανείς για την ανάλυση της διατριβής του Karp από τη Weigel, αλλά αυτή η σύντομη σύνοψη αρκεί ώστε να σκιαγραφηθούν ορισμένοι παραλληλισμοί με τη «Στραουσιανή Στιγμή». Ο Thiel, όπως κι ο Karp, ενδιαφέρεται για τις βίαιες, άλογες διαστάσεις της ανθρώπινης ζωής και την απειλή που θέτουν απέναντι στην κοινωνική τάξη. Για τον Thiel, οι επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου αποτελούν την παραδειγματική εικονογράφηση αυτού του κινδύνου, αλλά και την ιδεολογική αφέλεια της Δύσης απέναντί του. Από τον Στράους ο Thiel αντλεί τον ισχυρισμό πως αυτή η σκοτεινότερη διάσταση της κοινωνικής ύπαρξης πρέπει να αντιμετωπίζεται μ' έναν έμμεσο τρόπο, τόσο μέσω ενός φιλοσοφικού λόγου που θα την αναγνωρίζει περισσότερο με λεπτότητα παρά ανοιχτά και απερίφραστα, όσο και μέσω τρόπων της πολιτικής που λειτουργούν εν πολλοίς έξω από τη δημόσια σφαίρα, όπως η κατασκοπεία. Κι αυτό επειδή η ρητή αναγνώριση της βαθύτερης πραγματικότητας αυτής της βίας θα ενθάρρυνε τον κυνισμό και την απογοήτευση, πράγμα που θα κατέληγε στη φθορά αυτής ακριβώς της τάξης που πρέπει να διατηρηθεί. Ομοίως, το ενδιαφέρον του Karp για το «ιδιόλεκτο» εκκινεί από την ίδια μέριμνα για την απωθημένη αντίστροφη πλευρά της κοινωνικής τάξης και τους τρόπους με τους οποίους βίαιες παρορμήσεις, εχθρικές προς αυτήν, μπορούν να συγκρατηθούν ή να ενσωματωθούν μέσω της έμμεσης έκφρασης.

Σύμφωνα με τη Weigel, η αναστόχευση της αντορνικής θεώρησης της ιδιολέκτου, που επιχειρεί ο Karp, αντιπροσωπεύει ένα βήμα προς τα πίσω σε σχέση με το έργο του φιλοσόφου. Ενώ ο Αντόρνο «εντόπισε το ιδιόλεκτο σε συγκεκριμένες εμπειρίες της

νεωτερικότητας», όπως γράφει η Weigel, ο Karp «το μετασχηματίζει σε μια έκφραση ενορμήσεων που, επειδή είναι άχρονες, είναι ακραιφνώς ψυχολογικές». Η Weigel διατείνεται πως η Palantir εκκινεί από τον ίδιο α-ιστορικό χώρο, μιας και «στην ανάλυση δεδομένων, ο ρόλος του αναλυτή δεν είναι να απομυστικοποιεί και να διαλύει την πραγμοποίηση. Αντιθέτως, ο ρόλος του είναι ακριβώς να παγιώνει την ταυτότητα μέσα από τα ψηφιακά της ίχνη και να επιχειρεί προβλέψεις επί τη βάσει των αυτών ψηφιακών ιχνών». Όπως και το ιδιόλεκτο κατά τη θεώρηση του Αντόρνο, η ανάλυση δεδομένων «προσφέρει ένα κάλυμμα για την κυριαρχία στον βαθμό που κάνει την ανθρώπινη κατάσταση -ή, προτιμότερα, τις ανθρώπινες καταστάσεις, όπως υπάρχουν τη στιγμή που μιλάμε- να φαίνονται αμετάβλητες». Υπό το πρίσμα της Weigel, η θεώρηση του Αντόρνο για το ιδιόλεκτο (και τα σχετικά μαρξιστικά και ιστορικιστικά αναλυτικά πλαίσια) προσφέρει μια μέθοδο κατανόησης των τρόπων, με τους οποίους «οι αλγόριθμοι παίρνουν τις ιστορίες της καταπίεσης, που είναι ενσωματωμένες στα δεδομένα εκπαίδευσης (training data)[1] και τις προβάλλουν στο μέλλον».

Στη «Στραουσιανή Στιγμή», ο Thiel προσφέρει ένα είδος προκαταβολικής απάντησης στην κριτική που ασκεί η Weigel στον Karp. Αντιλαμβάνεται ξεκάθαρα τη μαρξική υπόθεση, ότι η οικονομική αποστέρηση και κυριαρχία είναι οι πρωτογενείς κινητήριες δυνάμεις της πολιτικής σύγκρουσης ως την αριστερή εκδοχή του μύθου του homo economicus, τον οποίο η 11η Σεπτεμβρίου έκανε ερείπιο. Όπως γράφει: «το ιδιαίτερο παράδειγμα του μπιν Λάντεν και των ακολούθων του υποδεικνύει τον ανολοκλήρωτο χαρακτήρα της πολιτικής σκέψης, που βασίζεται στα οικονομικά κίνητρα και που έχει κυριαρχήσει στη νεωτερική Δύση […] από τον *Πλούτο των Εθνών* στη δεξιά μέχρι *Το Κεφάλαιο* στην αριστερά».

Ως ενδεικτικό στοιχείο χρησιμοποιεί το βασικό γεγονός ότι οι πιο δραματικές επιθέσεις εναντίον της καπιταλιστικής Δύσης ενορχηστρώθηκαν από «Σαουδάραβες της ανώτερης μεσαίας τάξης, συχνά με πτυχία πανεπιστημίων και μεγάλες προσδοκίες», και με

κίνητρο τη θρησκευτική ευλάβεια και όχι την οργή εναντίον της οικονομικής ανισότητας, από την οποία ο ηγέτης τους επωφελούνταν. Η Δύση πιάστηκε εξαπίνης, υποστηρίζει, επειδή υπέθεσε ότι η βία εναντίον της θα προερχόταν από τους οικονομικά στερημένους: «από τις φαβέλες του Ρίο ντε Τζανέιρο ή από τους λιμοκτονούντες χωρικούς της Μπουρκίνα Φάσο». Αυτός ο τρόπος ανάλυσης είχε αποτύχει να αναγνωρίσει τις πραγματικές πηγές της κοινωνικής αστάθειας. Μπορεί κανείς να φανταστεί λοιπόν ότι ο Thiel πρέπει να βρήκε μεγάλη αξία στην εναλλακτική μέθοδο του Karp: να αναλύσει τη γλώσσα αναζητώντας ίχνη ασυνείδητης επιθετικότητας, προκειμένου (με τα λόγια του Weigel) «να αποκαλύψει λανθάνουσες κατά τ’ άλλα ταυτότητες και συγγένειες – και τη ροπή προς τη βιαιοπραγία που υποβόσκει εντός τους».

Ο Thiel υπερασπίζεται τρόπους ανάλυσης, που δίνουν έμφαση όχι στις οικονομικές σχέσεις, αλλά στα βαθιά, συχνά καταστροφικά, ηθικά πάθη που, όπως υποστηρίζει, είναι τα πραγματικά κίνητρα των ανθρώπων. Ο Karp, όπως το θέτει η Weigel, με παρόμοιο τρόπο «θέτει την επιθετική βία ως την ουσία του κοινωνικού». Παρ’ όλο που ο Karp αντλεί την οπτική του από τον Φρόιντ και άλλους νεωτερικούς στοχαστές, φαίνεται ως μια ακόμα παραλλαγή αυτού που ο Thiel αποκαλεί την «παλαιότερη δυτική παράδοση […] που προσέφερε μία λιγότερο δογματικά οικονομική οπτική της ανθρώπινης φύσης». Μοιάζει λοιπόν παράξενο που το εξεζητημένο τεχνολογικό εγχείρημα της Palantir φαίνεται να προκύπτει άμεσα από μια απερίφραστη επιστροφή στα προ-Διαφωτιστικά υποδείγματα της ανθρώπινης φύσης.

[1] ΣτΜ: Δεδομένα εκπαίδευσης (training data) είναι όρος που χρησιμοποιείται στο πλαίσιο της Τεχνητής Νοημοσύνης και, πιο συγκεκριμένα, της Μηχανικής Μάθησης (Machine Learning). Οι αλγόριθμοι της Μηχανικής Μάθησης (ΜΜ) είναι προγραμματισμένοι να καταγράφουν ακολουθίες δεδομένων και να παρατηρούν τις αλληλουχίες τους, προκειμένου να μπορούν στο μέλλον να αναγνωρίζουν ανάλογες ακολουθίες και αλληλουχίες και να προβλέπουν την εξέλιξή τους, χρησιμοποιώντας μαθηματικά

εργαλεία. Τα δεδομένα εκπαίδευσης (training data) είναι ένα σύνολο πρωταρχικών δεδομένων, στο οποίο εκτίθενται οι αλγόριθμοι, προκειμένου να διαμορφώσουν μια πρώτη «εργαλειοθήκη», την οποία αναπτύσσουν όλο και περισσότερο στη συνέχεια, ανάλογα με τον όγκο των δεδομένων και της περιπτωσιολογίας με την οποία έρχονται σε επαφή.

Forensic Architecture & Eyal Weizman στο B-FEST | Η Αρχιτεκτονική του Πολέμου: Πόλεις, Βία & Εντοπισμός (Βίντεο)

Η Forensic Architecture και ο ιδρυτής της Eyal Weizman βρέθηκαν μεταξύ των ομιλητών της Βαβυλωνίας τον περασμένο Μάιο στο B-FEST 7, όπου και παρουσίασαν συγκεκριμένα ευρήματα και αποτελέσματα των ερευνών τους. Οι ίδιοι έγιναν ευρέως γνωστοί στο ελληνικό κοινό προσφάτως έπειτα από τη μελέτη και την παρουσίαση της τεχνικής τους έκθεσης για το χρονικό της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα.

Παρακάτω δημοσιεύεται το πλήρες βίντεο της ομιλίας τους που διεξήχθει στις 26/05 στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών στα πλαίσια του B-FEST με θέμα: **“Η Αρχιτεκτονική του Πολέμου: Πόλεις, Βία & Εντοπισμός”** με ομιλητές τους:

Eyal Weizman (αρχιτέκτονας, Goldsmiths, παν/μιο του Λονδίνου)
Χριστίνα Βαρβία & Στέφανος Λεβίδης (Forensic Architecture)
Σπύρος Τζουανόπουλος (περ. Βαβυλωνία)

Η Forensic Architecture είναι μία ανεξάρτητη ερευνητική ομάδα, η οποία χρησιμοποιεί εργαλεία της αρχιτεκτονικής για να εντοπίσει στον χώρο κρατικά εγκλήματα. Χρησιμοποιώντας σύγχρονες τεχνολογίες επιτήρησης και εντοπισμού, χαρτογράφησης και ανάλυσης του χώρου «**αντιστρεφει» το βλέμμα και τη χρήση τους**, από εργαλεία κρατικής βίας σε αποδείξεις των κρατικών, πολιτικών, περιβαλλοντικών εγκλημάτων και παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Οι αποδείξεις αυτές παρουσιάζονται στη δημόσια σφαίρα σε πολιτικά και νομικά φόρα ενώ χρησιμοποιούνται συχνά από δικαστήρια, διεθνείς οργανισμούς και οργανωσεις υπεράσπισης ανθρ. Δικ/των.

Ο Eyal Weizman είναι Ισραηλινός βραβευμένος αρχιτέκτονας, καθηγητής Χωρικού & Οπτικού Πολιτισμού, διευθυντής του Ερευνητικού Κέντρου Αρχιτεκτονικής στο Goldsmiths, παν/μιο του Λονδίνου. Ιδρυτής της ανεξάρτητης ερευνητικής ομάδας Forensic Architecture. Συγγραφέας πολλών βιβλίων με κύριο ενδιαφέρον την αρχιτεκτονική ως πολιτική παρέμβαση και τον ρόλο της πειθαρχίας στο σύγχρονο αστικό πεδίο πολέμου. Ιδρυτικό μέλος της ομάδας Decolonizing Architecture Art Residency στη Δυτική Όχθη της Παλαιστίνης.

Μεταξύ των βιβλίων του Eyal Weizman βρίσκεται το πρόσφατο Forensic Architecture: Violence at the Threshold of Detectability (2017) καθώς και τα Hollow Land: Israel’s Architecture of Occupation, The Conflict Shoreline: Colonialism as Climate Change, Mengele’s Skull. Στα ελληνικά κυκλοφορεί το Μέσα από τοίχους, εκδ.Τοποβόρος (2011).

Forensic Architecture
ΛΟΥΠΑ-Κατσίκη Ηλέκτρα

B-FEST
25-26-27
ΜΑΪΟΥ 2018
WWW.BABYLONIA.GR
KRISTIN ROSS
DEBBIE BOOKCHIN
EYAL WEIZMAN
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 25
ΚΥΡΙΑΚΗ 27

B-FEST
25-26-27
ΜΑΪΟΥ 2018
WWW.BABYLONIA.GR
KRISTIN ROSS
DEBBIE BOOKCHIN
B-FEST
25-26-27
ΜΑΪΟΥ 2018
WWW.BABYLONIA.GR

ΛΟΥΠΑ-Κατσίκη Ηλέκτρα

ΛΟΥΠΑ-Κατσίκη Ηλέκτρα

ΛΟΥΠΑ-Κατσίκη Ηλέκτρα

25-26-27
25-26-27
ΛΟΥΠΑ-Κατσίκη Ηλέκτρα

Eyal Weizman: Η Αρχιτεκτονική ως Πολιτική Παρέμβαση

Eyal Weizman

Ο Eyal Weizman είναι Ισραηλινός βραβευμένος αρχιτέκτονας, ιδρυτής του Forensic Architecture. Το ***Σάββατο 26 Μάη*** *θα μιλήσει στα πλαίσια του B-FEST στην εκδήλωση με τίτλο "****Η Αρχιτεκτονική του Πολέμου: Πόλεις, Βία & Εντοπισμός****".*

Ο Weizman είναι καθηγητής Χωρικού & Οπτικού Πολιτισμού, διευθυντής του Ερευνητικού Κέντρου Αρχιτεκτονικής στο Goldsmiths, παν/μιο του Λονδίνου. Συγγραφέας πολλών βιβλίων με κύριο ενδιαφέρον την αρχιτεκτονική ως πολιτική παρέμβαση και τον ρόλο της πειθαρχίας στο σύγχρονο αστικό πεδίο πολέμου. Ιδρυτικό μέλος της ομάδας Decolonizing Architecture Art Residency στη Δυτική Όχθη της Παλαιστίνης.

Ιδρυτής της ανεξάρτητης ερευνητικής ομάδας ***Forensic Architecture****, η οποία χρησιμοποιεί εργαλεία της αρχιτεκτονικής για να εντοπίσει στον χώρο κρατικά εγκλήματα. Χρησιμοποιώντας σύγχρονες τεχνολογίες επιτήρησης και εντοπισμού, χαρτογράφησης και ανάλυσης του χώρου «αντιστρεφει» το βλέμμα και τη χρήση τους, από εργαλεία κρατικής βίας σε αποδείξεις των κρατικών, πολιτικών, περιβαλλοντικών εγκλημάτων και παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Οι αποδείξεις αυτές παρουσιάζονται στη δημόσια σφαίρα σε πολιτικά και νομικά φόρα ενώ χρησιμοποιούνται συχνά από δικαστήρια, διεθνείς οργανισμούς και οργανώσεις ανθρ. δικ/των. Στο B-FEST, μαζί με τους Χριστίνα Βαρβία και Στέφανο Λεβίδη από το Forensic Architecture, θα παρουσιαστούν συγκεκριμένα ευρήματα και αποτελέσματα των ερευνών τους.*

Μεταξύ των βιβλίων του Eyal Weizman βρίσκεται το

πρόσφατο Forensic Architecture: Violence at the Threshold of Detectability (2017) καθώς και τα Hollow Land: Israel'sArchitecture of Occupation, The Conflict Shoreline: Colonialism as Climate Change, Mengele's Skull. Στα ελληνικά κυκλοφορεί το Μέσα από τοίχους, εκδ.Τοποβόρος (2011).

Παρακάτω παραθέτουμε το απόσπασμα από τη συνέντευξη με τον Eyal Weizman, που πραγματοποιήθηκε από τον αρχιτέκτονα Yesomi Umolu:

Yesomi Umolu: Η βασική ιδέα που μου έχει μείνει από τη ζωή μου ως αρχιτέκτονας είναι ότι η αρχιτεκτονική είναι εγγενώς αφηγηματική -δηλαδή, ότι πρέπει να χρησιμοποιείται για να διατυπώνει ένα συγκεκριμένο και, πιο σημαντικά, κριτικό επιχείρημα πέρα από την απλή της λειτουργικότητα. Είναι ξεκάθαρο ότι το έργο σας θίγει αυτή την όψη του δομημένου περιβάλλοντος, επικεντρώνοντας στους τρόπους που η αρχιτεκτονική μπορεί να χρησιμοποιηθεί ώστε να υπηρετεί συγκεκριμένες πολιτικές και κοινωνικές αξίες. Γιατί ελκύεστε από αυτό το πλαίσιο σκέψης;

Eyal Weizman: Η αρχιτεκτονική και η ερευνητική αρχιτεκτονική προϋποθέτουν ότι κάποιος έχει πάρει μια πολιτική θέση. Δεν υπάρχει αρχιτεκτονική πρόταση που μπορεί να είναι έξω από αυτό. Αν νομίζουμε το αντίθετο, τότε χάνει τη δραστικότητα και το νόημα της. Άρα πρέπει να κατανοήσουμε το γεγονός ότι η αρχιτεκτονική συνεπάγεται την ενεργή τοποθέτηση εντός του υπάρχοντος συσχετισμού δυνάμεων που αποκαλούμε πολιτική. Επίσης, είναι σημαντικό να εκτιμήσουμε την φαρμακολογική διάσταση της αρχιτεκτονικής -φαρμακολογική επειδή είναι και δηλητήριο και θεραπεία. Όπως κάθε τεχνολογία, αν το σκεφτούμε με όρους παραγωγής πραγμάτων, υποκειμενικοτήτων και κοινωνικοτήτων στον κόσμο, η αρχιτεκτονική μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να καλύψει διαφορετικούς σκοπούς.

Δεν υπάρχει τίποτα εγγενώς κατασταλτικό ή απελευθερωτικό σε έναν αρχιτεκτονικό σχηματισμό. Ανησυχώ πολύ για τις θέσεις που αντιλαμβάνονται την αρχιτεκτονική ως μέσο ελευθερίας ή

καταστολής. Στην πραγματικότητα, νομίζω ότι όσο περισσότερο θες να δράσεις για να απελευθερώσεις κάτι, τόσο περισσότερο χρειάζεται να ψάξεις στην άβυσσο των χειρότερων αρχιτεκτονικών δυνατοτήτων και στις πιο έντονες καταστάσεις αδικίας ή επιβολής βίας. Εδώ είναι που η φαρμακολογική διάσταση της αρχιτεκτονικής γίνεται χρήσιμη -όσο περισσότερο εμβαθύνεις στο δηλητήριο, τόσο πιθανότερο είναι να βρεις τη θεραπεία.

Για παράδειγμα, η δουλειά μου με τους Sandi Hilal και Alessandro Petti στο γραφείο μας στο Beit Sahour που ονομάζεται **Αποαποικιοποίηση της Αρχιτεκτονικής**, εξετάζει βασικά το πιο κατασταλτικό άκρο της αρχιτεκτονικής. Μελετούμε πώς το δομημένο περιβάλλον χρησιμοποιείται ως μήτρα ελέγχου, ως η στερεοποίηση και η αστικοποίηση του βλέμματος, και ως η υποδομή μιας άδικης μοιρασιάς. Σήμερα βρισκόμαστε σε μία θέση όπου χρειάζεται να φανταστούμε το δυνατό μέλλον της Παλαιστίνης. Μέσω της δουλειάς μας, καταλήξαμε ότι αντί να ακολουθήσουμε το μονοπάτι της αναζήτησης μιας αγροτικής ουτοπίας -τη ρομαντική ανάμνηση της Παλαιστίνης που χάθηκε το 1948, και σε κάποιο βαθμό και το 1967- χρειάζεται να εμβαθύνουμε στον πυρήνα του μέσου της καταπίεσης ώστε να αναδυθεί μια νέα πραγματικότητα.

Για αυτό χρησιμοποιούμε τους ίδιους τους οικισμούς, αυτές τις κοινότητες που στην πραγματικότητα είναι αποικίες σε κατειλημμένα εδάφη, ως το αποτύπωμα του μετασχηματισμού. Μέσω του δικτύου θεσμών, δημόσιων υπηρεσιών, και στρατιωτικών βάσεων που συγκροτούν τη σπείρα του ελέγχου, είναι που μπορούμε να βρούμε τα νέα κοινωνικά και πολιτικά κοινά στην Παλαιστίνη. Ακριβώς μέσω αυτής της ευρείας κλίμακας αναστροφής είναι που φανταζόμαστε έναν κόσμο στον οποίο τίποτε δεν χρησιμοποιείται για τον σκοπό που αρχικά σχεδιάστηκε. Άρα η ιδέα μας είναι να ανατρέψουμε αντί να διαγράψουμε και να ξεκινήσουμε από την αρχή.

Umolu: Με ενδιαφέρον ανακάλυψα ότι το τρέχον ερευνητικό σας σχέδιο, η *Εγκληματολογική Αρχιτεκτονική* (Forensic Architecture), δανείζεται το όνομά του από μια υπάρχουσα

επαγγελματική κατηγορία: τον εγκληματολόγο αρχιτέκτονα. Όμως, όπως με τις περισσότερες άλλες δουλειές σας, αντιστρέφετε το νόημα του όρου. Μπορείτε να μας μιλήσετε για το ενδιαφέρον σας για την εγκληματολογική έρευνα και την αρχιτεκτονική ως ξεχωριστές οντότητες, και γιατί η εγκληματολογική αρχιτεκτονική έγινε εύστοχο θέμα για εσάς;

Weizman: Ναι, ο αρχιτέκτονας που κάνει εγκληματολογική έρευνα είναι συνήθως ένα μηχανικός δομικών έργων που συμβουλεύει το δικαστήριο σε διάφορα ζητήματα που σχετίζονται με αποτυχίες και ελαττώματα κτιρίων, συνήθως σε ασφαλιστικές διαφορές. Ανασχηματίσαμε και ανασκευάσαμε το νόημα του όρου επειδή βρήκαμε τεράστια δυνατότητα σε αυτόν να προωθήσουμε τον αρχιτεκτονικό λόγο. Από τη μια, η αντίληψή μας για την εγκληματολογική έρευνα δεν είναι η ίδια με αυτή που βρίσκεται στην υπηρεσία του νόμου.

Στην πραγματικότητα, ξεθάψαμε το αρχικό νόημα ανασυγκροτώντας τη γενεαλογία του όρου “forensics” -επιστρέφοντας στην έννοια ως “η τέχνη της αγοράς (του φόρουμ)”. Οι αγορές συγκροτούνται γύρω από τα υλικά στοιχεία των ζωών και των πόλεών μας· είναι οι χώροι γύρω από τους οποίους πολιτικές αποφάσεις και μερικές φορές θεωρητικές θέσεις πρέπει να παρθούν ή να συζητηθούν. Σε αυτή τη σφαίρα, υπάρχει πάντοτε η δυνατότητα ισότητας ανάμεσα στους ανθρώπους και στα πράγματα. Με την ιδέα της εγκληματολογικής αρχιτεκτονικής κατανοούμε την πολιτική ως ζήτημα εν κινήσει, αυτό που αποκαλώ “πλαστική πολιτική”, ή, διαφορετικά, ως ο τρόπος με τον οποίο οι κοινωνικοπολιτικές δυνάμεις συνεχώς αναδιπλώνονται σε επίσημες οργάνωσεις.

Η αρχιτεκτονική είναι πολιτική μόνο χάρη στη δυναμική της φύση. Όλα τα κτίρια και οι πόλεις βρίσκονται υπό συνεχή μετασχηματισμό. Το γεγονός της αρχιτεκτονικής είναι ο τρόπος που η υλικότητά της την αναδιοργανώνει σε σχέση με τις μεταβαλλόμενες περιβαλλοντικές συνθήκες. Οι πόλεις αλλάζουν μέσα σε μεγάλες χρονικές περιόδους, αλλά τα κτίρια συνεχώς μετασχηματίζονται -οι σκεπές γέρνουν, οι τοίχοι παίρνουν κλίση, η μπογιά σπάει- και αυτά εγγράφονται στο περιβάλλον, το

οποίο είναι επίσης πολιτικό. Τα τείχη αλλάζουν πορεία, οι πόλεις διαστέλλονται και συστέλλονται. Είναι η ενέργεια της αλλαγής που μπορεί να διαβαστεί πολιτικά. Δεν με ενδιαφέρει να αναλύω την αρχιτεκτονική ως ένα στατικό πράγμα, γιατί δεν είναι.

Αυτή η προσέγγιση τόσο της εγκληματολογικής έρευνας όσο και της αρχιτεκτονικής μας φέρνει σε αυτό που πιστεύουμε ότι είναι ο μόνος τρόπος να εξελιχθεί η αρχιτεκτονική έρευνα στο σήμερα. Πιστεύω ότι ο τελική συνθήκη -η ασυμπτωτική συνθήκη της αρχιτεκτονικής- είναι η εγκληματολογία. Μεγάλο μέρος της αρχιτεκτονικής έρευνας "μιλάει στο κενό" για να παραθέσω τον τίτλο του βιβλίου του Adolph Loos. Αλλά, με τη δουλειά μας, μέσα από τον εξονυχιστικό έλεγχο του νομικού πλαισίου και την εξέταση σε αντιπαραβολή, υπάρχει εκεί ένα μοντέλο μέσα στο οποίο τα υλικά στοιχεία του κόσμου (η αρχιτεκτονική, ο αστισμός και οι πόλεις) μπορούν να συζητηθούν συνεκτικά.

Αν και η μεγάλη δημόσια συζήτηση εντός διάφορων πτυχών της αμερικανικής πανεπιστημιακής κοινότητας είναι, το εάν η αρχιτεκτονική αναπτύσσεται από το κέντρο -από μια συνεχή συζήτηση με την ίδια της την εθιμοτυπία και κληρονομία, από τον Βιτρούβιο και το Παλλάδιο μέχρι και το σήμερα- αντιθέτως, η δική μας εργασία εκκινεί στην περιφέρεια, από τα άκρα της αρχιτεκτονικής και μέσω της επαφής και της τριβής της με άλλους κλάδους. Κατά συνέπεια, η εγκληματολογική αρχιτεκτονική χρειάζεται να ιδωθεί όχι μόνο ως μια πράξη διευθέτησης γύρω από το παρελθόν, αλλά επίσης ως κάλεσμα για δημιουργία της αγοράς μέσα στην οποία η αρχιτεκτονική έρευνα μπορεί να αντηχήσει -εκεί όπου μπορεί να αναπτυχθεί η συζήτηση και να παρθούν αποφάσεις. Αυτές είναι οι πολιτικές κοινότητες.

Η έρευνα δεν έχει νόημα και επιρροή χωρίς την αγορά στην οποία μπορεί να εκφραστεί, να διαγωνιστεί, να αντιπαρατεθεί και να αρθρωθεί. Οπότε χρειάζεται να καταλάβουμε ότι μέρος της αποστολής της εγκληματολογικής αρχιτεκτονικής είναι να επεκτείνει, εφεύρει και κατασκευάζει συνεχώς και συγχρόνως νέες αγορές για το μέλλον. Αυτή είναι, βέβαια, και μια

σχεδιαστική εργασία στην οποία φανταζόμαστε νέες φυσικές μορφές, χωρίς να χρειάζεται να είναι όπως οι ρωμαϊκές αγορές, αλλά προτιμότερα να λειτουργούν σε ευρύτερη κλίμακα και φάσμα παρέμβασης. Μπορεί να είναι δίκτυα κοινωνικών και πολιτικών θέσεων. Να επεκτείνουν, συναινούν και αναδιατυπώνουν τη συνδεσιμότητά τους.

Umolu: Πώς μπορείτε να αφαιρείτε την πολιτική σας θέση από την αντικειμενικότητα αυτών των δεδομένων και από το γεγονός ότι θα παρουσιαστούν στο ουδέτερο περιβάλλον ενός δικαστηρίου; Ή, αντιθέτως, μήπως προσπαθείτε συνεχώς να εισάγετε μια στρατευμένη θέση στην όλη δημιουργική διαδικασία;

Weizman: Εδώ έχουμε ένα παράδοξο που νομίζω ότι το θέτετε πολύ καλά. Για να παρέχουμε μια γνώμη ειδικού στο δικαστήριο, πρέπει να προσποιηθούμε αντικειμενικότητα. Αν γνωρίζουν ότι έχεις μια στρατευμένη θέση, τότε γίνεται δύσκολο να πείσεις το δικαστήριο ότι μπορείς να παραδώσεις μια αποστασιοποιημένη γνώμη. Σε αυτό το κομμάτι της υπηρεσίας μας, προσπαθούμε να είμαστε όσο πιο επαγγελματίες μπορούμε.

Φυσικά, η απόφαση να εισχωρήσουμε σε ένα συγκεκριμένο περιβάλλον βασίζεται στην πολιτική μας αφοσίωση και στα πολιτικά μας κίνητρα. Οπότε η επιλογή να δουλέψουμε στη Γουατεμάλα εκπροσωπώντας τις κοινότητες Ixil του τομέα El Quiché στα δυτικά βουνά της χώρας, που υπέστησαν γενοκτονία από τον στρατό της Γουατεμάλας, ο οποίος υποστηρίζεται από τις ΗΠΑ και τους Ισραηλινούς ομολόγους τους, είναι η μια πολιτική υπόθεση από μόνη της.

Umolu: Ένα πράγμα που με γοήτευε καθώς παρακολουθούσα την πρακτική σας τα τελευταία χρόνια είναι ότι σας ενδιαφέρει να βλέπετε την αρχιτεκτονική σε ένα διευρυμένο πεδίο. Τι σας οδήγησε στην επινόηση του όρου "ερευνητική αρχιτεκτονική" και στην ίδρυση του Κέντρου Ερευνητικής Αρχιτεκτονικής (CRA) στο Goldsmiths;

Weizman: Το Κέντρο Ερευνητικής Αρχιτεκτονικής δημιουργήθηκε

από την προσπάθεια διάφορων καθηγητών στο Goldsmiths να βάλουν την αρχιτεκτονική στο πρόγραμμα σπουδών, αλλά με διαφορετικό τρόπο από το πώς διδάσκεται στις αρχιτεκτονικές σχολές, έχοντας συνειδητοποιήσει ότι η χωρική και αστική θεωρία είχαν γίνει το κοινό πλαίσιο μέσω του οποίου παίρνει σχήμα συχνά η διεπιστημονική έρευνα. Για πολλούς από εμάς στο Κέντρο, η αρχιτεκτονική προσέφερε μια κρίσιμη και επιστημονική αρένα μέσω της οποίας διαφορετικά είδη γνώσης μπορούσαν να παραχθούν και ανταλλαχθούν. Από τότε που δέχτηκα τη θέση, και μαζί με μια ομάδα συνεργατών, προσπάθησα να εισάγω μια εναλλακτική στην παραδοσιακή αρχιτεκτονική εκπαίδευση που δεν έχει ως κέντρο τον σχεδιασμό, αλλά περισσότερο χρησιμοποιεί την αρχιτεκτονική γνώση με διαφορετικούς τρόπους.

Η αρχιτεκτονική μας επιτρέπει να παρεμβαίνουμε και να ανοίγουμε λανθάνοντα ζητήματα που υπάρχουν για καιρό ανάμεσα σε διάφορους κλάδους της γνώσης. Γι’ αυτόν τον λόγο, η αντίληψή μας για την αρχιτεκτονική ή για την αρχιτεκτονική έρευνα δεν είναι συνδεδεμένη με μια σχεδιαστική πρόταση, με τον τρόπο που η συμβατική έρευνα στην αρχιτεκτονική καταπιάνεται, όπου για να διευκολυνθεί καλύτερη παρέμβαση σε ένα μέρος, οι αρχιτέκτονες μελετούν αυτό, το γενικότερο πλαίσιο του, και μετά καθορίζουν τις συνθήκες για να λάβει χώρα ο σχεδιασμός.

Στο CRA, κόβουμε το νήμα που οδηγεί αποκλειστικά και μόνο από την έρευνα στον σχεδιασμό και ανοίγουμε διαδρομές κάθε είδους ώστε η αρχιτεκτονική γνώση και σκέψη να λειτουργεί στον κόσμο. Η αντίληψή μας για την αρχιτεκτονική δεν είναι ότι ολοκληρώνεται και σχηματοποιείται σε ένα κτίσμα, αλλά ότι το κτίσμα αντανακλά ένα πολύ ευρύτερο πεδίο διάδρασης και δυνάμεων.

Umolu: Μιλάτε για την ανάγκη ανάληψης ενεργής θέσης, όταν καλείτε σε μια πρακτική βασισμένη στην έρευνα. Γιατί αισθάνεστε ότι αυτό είναι απαραίτητο;

Weizman: Όταν ιδρύσαμε το CRA, το δυναμικό του δεν αποτελούταν

μόνο από αρχιτέκτονες. Στην πραγματικότητα, η πλειονότητα όσων δραστηριοποιούνται και σε μεταπτυχιακό και σε διδακτορικό επίπεδο ήταν καλλιτέχνες, κινηματογραφιστές, επιμελητές και άλλοι άνθρωποι που προσπαθούν να διερευνήσουν το παρόν μέσω της χωροταξίας. Βρεθήκαμε μαζί επειδή αντιληφθήκαμε τον πολιτικό χώρο που σχηματίζει το επίκεντρο της έρευνάς μας. Με τον τρόπο που δουλεύουμε, πρέπει να πάρουμε μια αντάρτικη ή ενεργή θέση, για να φτάσουμε στα γεγονότα του ζητήματος με το οποίο είμαστε πολιτικά παθιασμένοι.

Αν η γενική αντίληψη είναι ότι ένας επιστήμονας ή ένας ερευνητής πρέπει να αναπτύξει μια αντικειμενική θέση σε σχέση με την έρευνά του, τα γεγονότα, και το νόημά τους, τότε, παραδόξως, πιστεύω ότι σήμερα για να καθοριστούν αυτά τα γεγονότα, χρειάζεται να συζητηθούν από μια θέση δυσαρέσκειας, ανάγκης, επιθυμίας ή κριτικής σε σχέση με μια συγκεκριμένη κατάσταση. Εδώ είναι που η έρευνα αναδύεται. Και, αν κάποιοι θεωρούν ότι η έρευνα είναι ένας εγκεφαλικός, διανοητικός πρόγονος σε σχέση με τη φυσικότητα της εφαρμογής, τότε σήμερα συνειδητοποιούμε περισσότερο από ποτέ ότι η στρατευμένη πρακτική αποτελεί τη συνθήκη της ίδιας της παραγωγής γνώσης.

Μερικές φορές για να μάθεις από μια κατάσταση πρέπει να παρέμβεις σε αυτή, πρέπει να παράγεις την ίδια τη γνώση πάνω στην οποία θες να στοχαστείς. Με αυτόν τον τρόπο, πρακτική και παραγωγή γνώσης είναι απαραιτήτως συνυφασμένες στη δουλειά μας.

Έτσι, δείχνουμε πολύ λίγη υπομονή στην ιδέα της έρευνας ως απαθούς και αδιάφορης μελέτης.

Μετάφραση: **Σοφία Παπαγιαννάκη**

https://walkerart.org/magazine/eyal-weizman-architecture-confronts-politics

Ελεύθερη Μετακίνηση στην Πόλη πέρα από το Χρήμα και την Αγορά

Πέτρος Τζιέρης

Κάθε άλλο παρά μικρή ήταν η αναταραχή που προκάλεσε το σχέδιο ΟΑΣΑ και κυβέρνησης για την εφαρμογή του ηλεκτρονικού εισιτηρίου στα μέσα μαζικής μεταφοράς και την εγκατάσταση ειδικών μπαρών στους επιμέρους σταθμούς.

Ο υπερβολικά μεγάλος αριθμός προσωπικών δεδομένων που καλείται να αποκαλύψει ο κάθε πολίτης για να αποκτήσει το ηλεκτρονικό εισιτήριο (ημερομηνία, ώρα, Αριθμός Μητρώου Κοινωνικής Ασφάλισης-ΑΜΚΑ, ονοματεπώνυμο, διεύθυνση κατοικίας, ημερομηνία γέννησης, φωτογραφία σε ηλεκτρονική μορφή, αριθμός τηλεφώνου, αριθμός κινητού τηλεφώνου, αριθμός fax, ταχυδρομική διεύθυνση, ηλεκτρονική διεύθυνση κ.ά.) οδήγησε αρχικώς την αρχή προστασίας προσωπικών δεδομένων να βάλει προσωρινό φρένο στην εφαρμογή του, αφού πρώτα γίνουν ορισμένες τροποποιήσεις.

Εκτός από την προαναφερθείσα αρχή, ένα αξιοσημείωτο κομμάτι της κοινωνίας την πρώτη περίοδο των εξαγγελιών έδειξε έμπρακτα την αντίθεσή του σε αυτές, κάνοντας σαμποτάζ σε ακυρωτικά μηχανήματα και τις εγκατεστημένες μπάρες στους σταθμούς. Οι συγκεκριμένες κινήσεις προερχόμενες από ένα σύνθετο υποκείμενο πολιτικοποιημένων ανθρώπων ενάντια στο διευρυνόμενο πλαίσιο του ελέγχου, αλλά και απλών επιβατών των ΜΜΜ, λοιδορήθηκαν και χαρακτηρίστηκαν πράξεις τυφλής βίας από ΜΜΕ και κρατικούς εκπροσώπους.

Ωστόσο, η παραδοχή ακόμη και μιας ανεξάρτητης κρατικής αρχής ότι το φακέλωμα που προωθείται μέσα από την υιοθέτηση του

ηλεκτρονικού εισιτηρίου είναι τεραστίων διαστάσεων, τους στέρησε τη νομιμοποίηση στη λασπολογία. **Πώς θα ήταν δυνατόν άλλωστε να μην υπάρχει αντίδραση, δεδομένου ότι το δικαίωμα στη μετακίνηση ανήκει στη σφαίρα των κοινών και δημόσιων αγαθών, είναι καθολικό, καθώς σχεδόν ολοένα και μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας κάνει χρήση του και είναι αδιανόητο για τη χρήση αυτή να απαιτείται ακόμη και η ελάχιστη παραβίαση προσωπικών δεδομένων.**

Μην ξεχνάμε άλλωστε την κινηματική παρακαταθήκη που υπάρχει στην Ελλάδα για το συγκεκριμένο ζήτημα, ξεκινώντας από το κίνημα «Δεν πληρώνω» (πριν οδηγηθεί σε εκφυλισμό) και τις δράσεις του ενάντια στα ακυρωτικά μηχανήματα και τις μπάρες διοδίων, μέχρι τις διαδηλώσεις χιλιάδων ανθρώπων στο Περιστέρι, μετά τη δολοφονία του 19χρονου Θανάση Καναούτη από ελεγκτή σε τρόλεϊ το 2013. Αξίζει ακόμη να αναφερθεί ότι το ηλεκτρονικό εισιτήριο δεν έρχεται να προσφέρει καμία ανακούφιση σε σχέση με τις ήδη υπεραυξημένες τιμές των συμβατικών εισιτηρίων, γεγονός που προκύπτει από τις ήδη ανακοινωμένες ενδεικτικές τιμές.

Επίσης, αποκλείει το διευρυμένο φαινόμενο της «συνεπιβατικής αλληλεγγύης» με την προσφορά του ακυρωμένου εισιτηρίου στον συνεπιβάτη που δεν έχει (πρακτική που ακολουθεί, το 30% των επιβατών, σύμφωνα με την έρευνα athens transport 2014, ενώ 32% δεν χρησιμοποιεί εισιτήριο). Όσο δύσκολη και νωθρή κι αν φαντάζει αυτή η περίοδος, η δημιουργία ενός μαζικού κοινωνικού κινήματος από τα κάτω για τις μετακινήσεις είναι παραπάνω από αναγκαία για να μπλοκάρει τουλάχιστον την εφαρμογή του ηλεκτρονικού εισιτηρίου-φακελώματος, καθώς η αντίσταση που μπορεί να προβάλει μία θεσμική αρχή, εύκολα θα καμφθεί από ορισμένες ασήμαντες τροποποιήσεις που θα πιέσουν τη ρύθμιση στο όριο του νομότυπου.

Από κει και πέρα, είναι πάντα θεμιτό να ανοίξει ο δημόσιος διάλογος για το εάν και κατά πόσο θεωρείται αναγκαία και απαραίτητη η ύπαρξη ακόμη και του συμβατικού εισιτηρίου για τη χρήση των ΜΜΜ. Εάν αποδεχόμαστε ότι οι δημόσιες συγκοινωνίες

ανήκουν στη σφαίρα των δημόσιων υπηρεσιών που αφορούν όλους, όπως η παιδεία και η υγεία, τότε το να πληρώνουμε αντίτιμο για την καθημερινή τους χρήση είναι εξίσου παράλογο με το να πληρώναμε καθημερινά για να μπαίνουν τα παιδιά μας στα σχολεία ή οι ασθενείς στα νοσοκομεία.

Επιπλέον, η διαδικασία της μετακίνησης, δηλαδή της αλλαγής παραστάσεων και περιβάλλοντος, πέρα από επιτακτική ανάγκη των καιρών, είναι και θεμελιώδης πηγή ελευθερίας και αναζωογόνησης για τον άνθρωπο. Η σύνδεση αυτής της πηγής ελευθερίας με το χρήμα, μέσω της επιβολής αντιτίμου για τη μετακίνηση, αυτομάτως την περιορίζει, και ως τέτοια αλλά και ως δικαίωμα, και την καθιστά προνόμιο το οποίο απολαμβάνουν στο έπακρο, *και* σε αυτή την περίπτωση, οι έχοντες αυτού του πλανήτη.

Το παρόν κείμενο δημοσιεύεται στο Περιοδικό Βαβυλωνία #Τεύχος 19

Θα Ενισχύσει το “Internet Of Things” τις Δυνατότητες της Επιτήρησης;

Chris Spannos
Μετάφραση: Στέφανος Μπατσής

Πόσο συχνά έχετε αφήσει ανοιχτή την πόρτα του ψυγείου, ψάχνοντας τι υπάρχει για να φάτε; Αυτή η δημοφιλής και εκ πρώτης όψεως αγαθή πράξη είναι μία μεταξύ πολλών άλλων που, σύμφωνα με τον Διευθυντή της Αμερικανικής Εθνικής Υπηρεσίας Πληροφοριών, James Clapper, μπορεί σύντομα να αναδειχτεί ως πηγή πληροφοριών που θα χρησιμοποιείται για τη διαχείριση και –αναμφισβήτητα– τον έλεγχο των πολιτών και των καταναλωτών.

Μέρος ενός κινήματος που αναφέρεται ως “Internet of Things” (IoT), το καινούριο «έξυπνο-ψυγείο» και ο «έξυπνος-φούρνος» της Samsung είναι τα τελευταία προϊόντα της σειράς «έξυπνο-σπίτι» που επιχειρούν να ενσωματώσουν όλες τις συσκευές, τις εφαρμογές, και τα αντικείμενα που χρησιμοποιούν αισθητήρες και δίκτυα πληροφοριών σε όλα τα σπίτια, τις επιχειρήσεις, τους χώρους εργασίας και τα αυτοκίνητα. θεωρείται ότι θα αποτελέσει την επόμενη επανάσταση των υπολογιστών και προβλέπεται να αναδειχθεί σε μία βιομηχανία πολυ-τρισεκατομμυρίων δολαρίων μέσα στην επόμενη δεκαετία. Ωστόσο, αυτό που είναι άγνωστο σε πολλούς είναι ότι αυτά τα πράγματα μπορούν να μεταμορφωθούν σε μυστικές συσκευές παρακολούθησης.

«Στο μέλλον, οι μυστικές υπηρεσίες μπορεί να χρησιμοποιούν το IoT για ταυτοποίηση, επιτήρηση, παρακολούθηση, εντοπισμό τοποθεσίας και στρατολόγηση ή για να αποκτούν πρόσβαση σε δίκτυα ή πιστοποιήσεις χρηστών», ανέφερε ο Clapper σε δημόσια κατάθεση στην Αμερικάνικη Γερουσία την Τρίτη.

Η «έξυπνη-τηλεόραση» της Samsung έγινε γνωστή στο κοινό για την ικανότητά της να ακούει κρυφά τους χρήστες που μιλούσαν μεταξύ τους, ενώ έβλεπαν την αγαπημένη τους εκπομπή. Εξίσου αβλαβή παιχνίδια, όπως η Barbie της Mattel που ενεργοποιείται μέσω Wi-Fi, μπορεί να χακαριστεί και να μεταμορφωθεί σε κούκλα κατάσκοπος κρυφακούγοντας προσωπικές συνομιλίες μεταξύ παιδιών, κουκλών και γονέων – οι οποίοι δεν γνωρίζουν ότι η ιδιωτικότητά τους παραβιάζεται. Με τον ίδιο τρόπο μπορούν να χρησιμοποιηθούν εσωτερικά μικρόφωνα σε αυτοκίνητα για να καταγράψουν κρυφά τους επιβάτες και να στείλουν τις συνομιλίες τους σε τρίτα μέρη.

Πολλές επιχειρήσεις –μεταξύ αυτών η Apple, η General Electric, η Nike και η Google– επενδύουν σε τεχνολογίες που θα συνδέουν καθημερινά αντικείμενα με το IoT και θα επεξεργάζονται τις πληροφορίες των χρηστών μέσα από υπηρεσίες cloud. Η αναμενόμενη αύξηση των δεδομένων που παράγονται από τους χρήστες έχει προκαλέσει ανησυχία στους ειδικούς για το ότι βαδίζουμε σε μία κλιμάκωση της επιτήρησης. Οι υπηρεσίες

επιβολής του νόμου και οι μυστικές υπηρεσίες μπορεί να αρχίσουν να δίνουν εντολές στη Samsung, στη Google, ή σε πωλητές άλλων διαδικτυακών συσκευών, αναγκάζοντάς τους να επιβάλουν μια ενημέρωση ή να γυρίσουν έναν ψηφιακό διακόπτη για να υποκλέψουν τις προσωπικές συνομιλίες ενός στόχου.

Αυτές οι τάσεις ακολουθούν τις ήδη υπάρχουσες ανησυχίες για την κυβερνητική κατασκοπεία. Το 2013, ο πρώην ανάδοχος έργων της NSA (Εθνική Υπηρεσία Ασφάλειας), Edward Snowden, αποκάλυψε ότι η υπηρεσία των Η.Π.Α. και οι συνεργάτες της παρακολουθούσαν παράνομα πολίτες στο εσωτερικό και το εξωτερικό, καθώς και ότι κατασκόπευαν προέδρους και πρωθυπουργούς άλλων κρατών. Έκτοτε, διάφοροι ιδεολογικοί κύκλοι, ομάδες για τα ανθρώπινα δικαιώματα και πολίτες παγκοσμίως κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου για την εξάπλωση της παράνομης συλλογής πληροφοριών μέσω της καταπάτησης της ιδιωτικότητας, των αστικών ελευθεριών και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Τον τελευταίο χρόνο, η Privacy International έχει αποκαλύψει παρακολουθήσεις στην Ουγκάντα, στο Πακιστάν, στην Κολομβία και τη Σιγκαπούρη. Η Διεθνής Αμνηστία έχει προειδοποιήσει ότι οι κυβερνήσεις «σκουπίζουν» ηλεκτρονικά δεδομένα κάθε είδους και ότι η Βρετανική κυβέρνηση «είναι μεταξύ των βασικών ενόχων». Τον Δεκέμβρη, η PEN International επέδειξε σοβαρές ανησυχίες σχετικά με «τον υπερβολικό βαθμό ελέγχου που οι τουρκικές αρχές προσπαθούν να ασκήσουν πάνω σε νόμιμες, δημόσιες συνομιλίες στο διαδίκτυο». Στην Πολωνία, χιλιάδες συνειδητοποιημένοι πολίτες τον τελευταίο καιρό διαδηλώνουν κατά της κυβερνητικής επέκτασης των μέσων παρακολούθησης. Και τώρα ο Clapper προειδοποιεί σχετικά με τη χρήση του IoT για τη συλλογή πληροφοριών. Ο κόσμος είναι ανήσυχος.

Η επιτήρηση εγείρει πολλά πολιτικά και εθνικά προβλήματα. Χωρίς νομική κάλυψη, η παρακολούθηση στρεβλώνει τις δημοκρατικές αρχές και πρακτικές. Οι κυβερνήσεις υποστηρίζουν ότι είναι προς το συμφέρον της εθνικής ασφάλειας το να συλλέγουν κρυφά πληροφορίες από τους πολίτες. Έρευνες δείχνουν

ότι οι ίδιες κυβερνήσεις επιθυμούν να έχουν πρόσβαση σε εταιρικούς λογαριασμούς ώστε να ψάχνουν τα αρχεία καταναλωτών. Ενώ ο κόσμος οικειοθελώς μοιράζεται και αποκαλύπτει προσωπικά στοιχεία για τους ίδιους, τις οικογένειες και τους φίλους τους στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης κάθε μέρα, το Αμερικανικό Υπουργείο Άμυνας έχει μελετήσει εκτενώς πώς να επηρεάζει αυτούς τους χρήστες. Και το Facebook αμφιλεγόμενα ψάχνει να μάθει πώς να ελέγξει τα συναισθήματα των χρηστών με το να χειρίζεται τη ροή των ειδήσεών του.

Η κυβέρνηση και η επιχειρηματική δύναμη έχουν εξαπλωθεί μέσω των διαύλων της επικοινωνίας και της τεχνολογίας της πληροφορίας. Το "Internet of Things" θα επιτρέψει περαιτέρω αυτή την εξάπλωση μέσω της σύνδεσης των συσκευών. Όσο πιο πολύ οι αρχές υποκλέπτουν πληροφορίες από τους παρόχους υπηρεσιών και τις υπηρεσίες cloud, τόσο οι αθώες στιγμές της καθημερινότητας –το μαγείρεμα, η οδήγηση, το παιχνίδι, η χαλάρωση μπροστά από την τηλεόραση– θα γίνουν πλούσιες πηγές συλλογής πληροφοριών, που θα τροφοδοτούν τις κυβερνήσεις και τις εταιρείες σχετικά με τις προσωπικές επιλογές και κοινωνικές συμπεριφορές, από τα πιο μικρά μέχρι και τα πιο μεγάλα. Με τόση πολλή τεχνολογία βέβαια, το ρίσκο βρίσκεται στο πώς θα εφαρμοστεί. Αν οι άνθρωποι είχαν προτεραιότητα, τέτοια δεδομένα θα μπορούσαν ιδανικά να τροφοδοτούν με πληροφορίες την κυβέρνηση και τις επιχειρήσεις, ώστε να προσπαθούν και να διασφαλίζουν μία περισσότερο δίκαιη κατανομή των πόρων. Τα ψυγεία θα μπορούσαν να μιλούν στους παραγωγούς σχετικά με την κατανάλωση φαγητού, παρέχοντας καλύτερες αξιολογήσεις ως προς τις ανάγκες και εξορθολογίζοντας την παραγωγή, ώστε να αποφευχθεί η σπατάλη. Όμως, στην αγορά του κεφαλαίου η χρήση της τεχνολογίας θα είναι να ωφελήσει τις ήδη πλούσιες επιχειρήσεις και να ενδυναμώσει την κρατική εξουσία. θα συνεχίσουμε να παραβλέπουμε την πείνα και τις ανάγκες εκείνων που δεν μπορούν να συμμετέχουν στην αγορά των προϊόντων στη σφαίρα του "Internet of Things".

Μπορεί η κρυπτογράφηση να βοηθήσει στη μη συλλογή των

πληροφοριών μας από αυτό το πλαίσιο – αυτό το οποίο ξεπερνάει αρκετά τα όρια του Μεγάλου Αδελφού του Τζορτζ Όργουελ; Όντως, ως απάντηση στην παράβαση της παρακολούθησης, οι πολίτες έχουν εφαρμόσει μια τεχνολογία κρυπτογράφησης στις επικοινωνίες τους. Ανταποκρινόμενες στις ανάγκες της αγοράς, κάποιες μεγάλες εταιρείες, όπως η Apple, η Google και το Facebook, έχουν αναπτύξει υπηρεσίες και προϊόντα που παρέχουν τη δυνατότητα της κρυπτογράφησης, όπου δεν υπάρχει κανένα άτομο στη μέση που να μπορεί να κρυφακούει τις επικοινωνίες κάποιου χρήστη.

Η αυξανόμενη χρήση της κρυπτογράφησης, υποβοηθούμενη από μεγάλες εταιρείες που παρέχουν επιλογές για ασφαλείς επικοινωνίες, έχει ανησυχήσει κυβερνητικούς αξιωματούχους. Στις ΗΠΑ, το FBI, η CIA και η NSA έχουν εδώ και καιρό παραπονεθεί ότι «βυθίζονται στο σκοτάδι», όπου το κενό μεταξύ της κυβερνητικής εξουσίας και της τεχνολογικής δυνατότητας για τη συλλογή πληροφοριών διευρύνεται.

Σε μία πρόσφατη έρευνα που δημοσιεύτηκε από το Πανεπιστήμιο του Harvard, ειδικοί στην παρακολούθηση και τη διαδικτυακή ασφάλεια παραθέτουν ότι οι επικοινωνίες κινούνται σταθερά πέρα από το εύρος του κυβερνητικού ελέγχου. Η κυβέρνηση εκφράζει φόβους πως ένα «άνοιγμα κλείνει» και, εφόσον κλείσει, θα είναι πλέον «τυφλοί». Ωστόσο, οι ειδικοί δεν συμφωνούν, δηλώνοντας ότι η μεταφορά του «βυθίζονται στο σκοτάδι», «δεν αποτυπώνει την παρούσα κατάσταση και την πορεία της τεχνολογικής ανάπτυξης».

Όπως έχει αναγνωριστεί από τους ειδικούς, οι περισσότερες εταιρείες είναι απίθανο να υιοθετήσουν τεχνολογίες κρυπτογράφησης. Οι περισσότερες μπορούν να εξαργυρώσουν ήδη συλλεγμένες πληροφορίες με το να πωλούν στοχευμένες διαδικτυακές διαφημιστικές ευκαιρίες. Στην πραγματικότητα, η πλειοψηφία των επιχειρήσεων που παρέχουν υπηρεσίες επικοινωνίας βασίζονται στην πρόσβαση των δεδομένων του χρήστη για τα έσοδα και τη λειτουργικότητα του προϊόντος. Τα λογισμικά οικοσυστήματα έχουν την τάση να είναι ευάλωτα,

γεγονός που μπορεί να καταστήσει τη διαδεδομένη χρήση της τεχνολογίας της κρυπτογράφησης δύσκολη. Πολλές από τις εταιρείες που παρέχουν επιλογές κρυπτογράφησης, παρέχουν εξίσου πληροφορίες στις κυβερνήσεις, οι οποίες μπορούν να χρησιμοποιηθούν για παρακολούθηση.

Το IoT θα αλλάξει το περιβάλλον και τον προσωπικό μας χώρο. Αυτές οι αλλαγές θα παρέχουν περισσότερες δυνατότητες για παρακολούθηση. Η ιδιωτικότητα χάνεται. Η επιτήρηση θα ξεπεράσει (όπως έχει εδώ και καιρό ξεπεράσει) τους ισορροπημένους στόχους της εθνικής ασφάλειας. Παρ' όλα αυτά, πολλοί θα επηρεαστούν από τους ισχυρισμούς της κυβέρνησης να αυξήσει την επιτήρηση για τη δική μας προστασία. Ενώ η IoT επανάσταση υπόσχεται άνεση και ευκολία, είμαστε πρόθυμοι να παρέχουμε στις κυβερνήσεις και τις εταιρίες ακόμη περισσότερες προσωπικές πληροφορίες σε μία παράλληλη επανάσταση παρακολούθησης που θα κλιμακώσει τη διαχείριση και τον έλεγχο των ανθρώπων και της κοινωνίας;

*Ο **Chris Spannos** είναι Αμερικάνος ακτιβιστής, δημοσιογράφος, συγγραφέας, εκδότης, παραγωγός και web developer με πάνω από 18 χρόνια εμπειρίας σε αυτοδιαχειριζόμενα media. Συντάκτης της ηλεκτρονικής πλατφόρμας New Internationalist Magazine και του teleSUR English καθώς και παλαιότερα του NYTimes eXaminer και του Imaginary Lines. Μέλος του αμερικανικού δικτύου ZNet και ZCom. Εχει εκδόσει το βιβλίο Real Utopia: Participatory Society for the 21st Century (AK Press, 2008). Εχει συνεισφέρει κεφάλαια σε βιβλία όπως το The Accumulation of Freedom (AK Press, 2012) και το The End of the World as We Know It (AK Press, 2014). Βρίσκεται μεταξύ των φετινών ομιλητών του B-FEST.*

Πηγή:
https://newint.org/blog/2016/02/11/will-the-internet-of-things-boost-surveillance-capabilities/

Περιοδικό Βαβυλωνία #Τεύχος 18

Από τον σωφρονισμό στην αιχμαλωσία και τον διάχυτο κοινωνικό έλεγχο

Σπύρος Τζουανόπουλος

Στις φυλακές «τύπου Γ» θα εγκλείονται καταδικασμένοι, αλλά και υπόδικοι, για τρομοκρατία, εσχάτη προδοσία και λοιπά αδικήματα σχετιζόμενα με εγκληματική οργάνωση, εκτίοντας πραγματική ποινή (δηλαδή χωρίς κανένα ευεργετικό υπολογισμό) τουλάχιστον 4 ετών εντός αυτών. Θα κρατούνται επίσης, όσοι κρατούμενοι κρίνονται επικίνδυνοι για την ασφάλεια της χώρας και τη δημόσια τάξη, καθώς και όσοι κρίνονται επικίνδυνοι για την τάξη και την ασφάλεια της φυλακής, όπου κρατούνται. Μέχρι σήμερα βέβαια, η τιμωρία μέσω των διαρκών μεταγωγών ήταν μια πραγματικότητα για μια σειρά κρατουμένων που έμπαιναν στο στόχαστρο των σωφρονιστικών και διεπόταν από την πλήρη αυθαιρεσία των τελευταίων: με τη θέσπιση του μέτρου όμως με τη βούλα του νόμου σκοπός είναι η διάχυση του φόβου για την αποτροπή των διεκδικήσεων εντός των φυλακών. Ο νόμος προβλέπει επίσης και μια σειρά από ολοκληρωτικά μέτρα, όπως:

· Καθολική στέρηση του δικαιώματος χορήγησης αδειών σε κρατούμενους αυτής της ειδικής κατηγορίας.

· Καθολική στέρηση της ημιελεύθερης διαβίωσης.

· Καθολική στέρηση του δικαιώματος των μεροκάματων.

· Ο χρόνος για την αποφυλάκιση όσων έχουν καταδικαστεί σε ποινή ισόβιας κάθειρξης για συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση αυξάνεται στα 20 χρόνια, από 16 που ισχύει σήμερα.

· Στέρηση-περιορισμός του δικαιώματος επικοινωνίας, τηλεφωνικής και δια ζώσης με το κοινωνικό τους περιβάλλον, με τρόπο και όρους που θα διαμορφώνονται από τον εσωτερικό κανονισμό του Καταστήματος, από την αυθαιρεσία δηλαδή των σωφρονιστικών!

· Ο Εισαγγελέας Εκτέλεσης Ποινών παραγγέλλει με βάση την καταδικαστική απόφαση ή το ένταλμα προσωρινής κράτησης την μεταγωγή στις φυλακές ή στις πτέρυγες τύπου Γ΄ κρατουμένων και υποδίκων για τα εγκλήματα του άρθρου 187Α και συναφή. Επίσης, ο ίδιος Εισαγγελέας κρίνει, κατά τρόπο απόλυτο, ποιοι από άλλες κατηγορίες κρατουμένων αποτελούν απειλή όχι μόνο για τη τάξη και την ασφάλεια της φυλακής αλλά και της δημόσιας τάξης και ασφάλειας, ώστε να μεταχθούν σε καταστήματα τύπου Γ.

Εκεί που το πράγμα ξεφεύγει από τα μέχρι τώρα ευρωπαϊκά δεδομένα και αρχίζει να γειτνιάζει με νομικά ήθη των ΗΠΑ είναι στις διατάξεις που προβλέπουν «ευνοϊκές» ρυθμίσεις για συνεργαζόμενους. Όσοι είναι υπαίτιοι οποιασδήποτε εγκληματικής πράξης (εκτός από συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση), εφόσον έδωσαν πληροφορίες ή με οποιονδήποτε τρόπο συνετέλεσαν στην εξάρθρωση τρομοκρατικής οργάνωσης ή σύλληψη φυγόδικων ή φυγόποινων για πράξεις τρομοκρατίας του άρθρου 187Α, επιβραβεύονται με αποφυλάκιση, με αναστολή της ποινικής δίωξης, με απόλυση! Ξεκάθαρος στόχος της ρύθμισης είναι η διάχυση του κλίματος ανασφάλειας μεταξύ των κρατουμένων, με απώτερο στόχο να σπάσει η αλληλεγγύη μεταξύ «ποινικών» και «πολιτικών».

Επίσης, ειδική υπηρεσία της αστυνομίας –ο κανονισμός λειτουργίας της οποίας θα είναι απόρρητος και δεν θα δημοσιευτεί– θα είναι πλέον υπεύθυνη όχι μόνο για την εξωτερική και περιμετρική φρούρηση της φυλακής, αλλά θα ελέγχει και την είσοδο-έξοδο σε αυτήν.

Πέραν της αυστηροποίησης των μέτρων που προβλέπονται για τους τρόφιμους των φυλακών αυτών, άξιο παρατήρησης είναι η διευρυμένη δυνατότητα που δίνει το κράτος στον εαυτό του να

πράξει κατά το δοκούν. Ενδεικτικό είναι ότι επιτρέπεται στον κρατούμενο να προσφύγει εναντίον της κράτησής του σε φυλακές τύπου Γ΄ενώπιον Δικαστικού Συμβουλίου, ο Εισαγγελέας όμως μπορεί να τον ξαναστέλνει στις φυλακές Γ΄ επ' άπειρον, αφού του επιτρέπεται να επανεκδόσει νέα εντολή κράτησης για τον ίδιο κρατούμενο, «εφόσον προκύψουν νέα στοιχεία». Το πανηγυρικότερο όλων όμως είναι ότι τα βουλεύματα και οι διατάξεις αυτές κοινοποιούνται υποχρεωτικά στον Υπουργό Δικαιοσύνης, ο οποίος έχει και ο ίδιος δυνατότητα προσφυγής!

Νομιμοποιητικός πυλώνας της φυλακής στο κοινωνικό συμβόλαιο είναι η αντίληψη περί σωφρονισμού του εγκλείστου. Στο νέο νομοσχέδιο, όπως σωστά έχει διαπιστωθεί από τους εγκληματολόγους όλου του πολιτικού φάσματος, η αντίληψη αυτή υπονομεύεται ανοιχτά και σαν σκοπός πλέον τίθεται η εξουδετέρωση-αχρήστευση του απείθαρχου υποκειμένου, άσχετα από την «βαρύτητα» της πράξης που τον οδήγησε στη φυλακή. Ενδεικτικό είναι ότι ο νομοθέτης δεν έχει ως κριτήριο την ποινική απαξία του εγκλήματος, που διέπραξε ο κρατούμενος, ώστε να στείλει στις φυλακές τύπου Γ΄τους «βαρυποινίτες»: αντίθετα, κριτήριό του είναι η απειθαρχία, η οποία μπορεί π.χ. να στείλει έναν υπόδικο για οποιοδήποτε έγκλημα στην απομόνωση των φυλακών Γ', επειδή διαπληκτίστηκε με έναν σωφρονιστικό υπάλληλο.

Από την 11η Σεπτεμβρίου 2001 και μετά παρατηρείται η εντεινόμενη ενσωμάτωση και στο Ελληνικό δίκαιο του Ποινικού Δικαίου του Εχθρού. Πρόκειται για μια δικαιική αντίληψη, που έρχεται σε ρήξη με τα νομιμοποιητικά θεμέλια του Κράτους Δικαίου και εδράζεται στην αντίληψη ότι ορισμένες «απείθαρχες» κατηγορίες κοινωνικών υποκειμένων δε θα πρέπει να προστατεύονται από την ίδια δέσμη νομικών εγγυήσεων, όπως ένας πλήρης φορέας δικαιωμάτων : αντίθετα, θα πρέπει να θεσπιστούν διατάξεις που θα κατοχυρώνουν αντιμετώπιση Εχθρού. Πρόκειται για την προσπάθεια ρύθμισης της σχέσης της κατάστασης εξαίρεσης στο πεδίο της εφαρμογής του ποινικού νόμου, της σχηματοποίησης δηλαδή κανόνων, που θα ρυθμίζουν την

απελευθέρωση δυνατοτήτων κρατικής βίας σε απείθαρχα υποκείμενα. Το Ποινικό Δίκαιο του Εχθρού τιμωρεί αυστηρότερα ακριβώς για το φρόνημα του εγκληματία, και η υιοθέτησή του ακριβώς εξυπηρετεί την επισημοποίηση και τον καθαγιασμό του «χαμηλής έντασης» εμφυλίου πολέμου που διεξάγεται στο εσωτερικό των Δυτικών κοινωνιών. Στην Ελλάδα ήταν μέχρι πρόσφατα το αντάρτικο πόλης (και το «κοινό» έγκλημα όταν απάγει επιχειρηματίες «εθνικού ενδιαφέροντος»), αλλά ο κύκλος των εχθρών έχει ήδη διευρυνθεί στους «βίαιους ριζοσπάστες» και στους «παραβατικούς μετανάστες». Όλοι όσοι βρίσκονται στην πρώτη γραμμή του κοινωνικού ανταγωνισμού γίνονται θύματα του νομικού ολοκληρωτισμού, ακριβώς γιατί το παράνομο των πράξεών τους έχει έκδηλα πολιτικό χαρακτήρα. Το πολιτικό/αστυνομικό/δικαστικό σύμπλεγμα δρα πλέον σαν ενιαία εξουσία. Η ζώνη αυτή ολοένα και θα επεκτείνεται, όσο θα διευρύνεται και ο κύκλος των ανθρώπων, που η εξουσία θέλει να θέσει σε καθεστώς εξαίρεσης. Ο κύκλος έχει ήδη διευρυνθεί στους μετανάστες και σιγα-σιγά θα περιλάβει και τους οφειλέτες του Δημοσίου, ενώ σχέδια για ιδιωτικοποίηση των κέντρων κράτησης αρχικά και των φυλακών σε επόμενο στάδιο έχουν κάνει την εμφάνισή τους, απλώνοντας το σκοτάδι της αυθαιρεσίας και εντείνοντας την επίθεση στο έγκλειστο κομμάτι της κοινωνίας μας.

Στο πεδίο της σωφρονιστικής νομοθεσίας, η απόρριψη του προηγούμενου νομοσχεδίου για την μεταρρύθμιση του Σωφρονιστικού Κώδικα σε ηπιότερη κατεύθυνση, συνδυαστικά με την μη εφαρμογή των εξαγγελθέντων μέτρων για την αποσυμφόρηση και αντ’ αυτών η ψήφιση στα θερινά τμήματα μιας Βουλής, που θυμίζει Βαϊμάρη, του πιο επιθετικού νομοσχεδίου που έχει κατατεθεί από αυτή την κυβέρνηση είναι μια άνευ προηγουμένου επίθεση, που οφείλουμε να την τσακίσουμε. Ο βασικός στόχος του νόμου, πέραν όλων των λοιπών σχεδίων έντασης του ολοκληρωτισμού, είναι να σπάσει τους δεσμούς αλληλεγγύης των κρατουμένων, αφενός μεταξύ τους και αφετέρου με τους «έξω». Αυτό που φοβίζει την εξουσία πιο πολύ δεν είναι ούτε το οργανωμένο έγκλημα που ελέγχει ολόκληρα πεδία στις φυλακές,

ούτε οι αποδράσεις, ούτε η «ανομία» εντός των τειχών των φυλακών. Αντίθετα, είναι αυτό που διαχρονικά τρομοκρατούσε και τρομοκρατεί κάθε εξουσία που υπήρξε, και δεν είναι άλλο από την αυτοοργάνωση των από τα κάτω που συνειδητοποιούν ότι δεν έχουν να χωρίσουν τίποτα μεταξύ τους και δεν έχουν να χάσουν τίποτα παρά τις αλυσίδες τους. Η μάχη για τις φυλακές θα κρίνει πολλά : εμείς θα κρατήσουμε τη θέση, που μας ανήκει, στο πλευρό της αγωνιζόμενης κοινωνίας για την κοινωνική απελευθέρωση.

Περιοδικό Βαβυλωνία #Τεύχος 15